Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1584/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t :

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.V.35.038/2026/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] Az indítványozó jogi képviselője (dr. Gáldi Nóra ügyvéd) útján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.

[2] 1. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában az indítványozó a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.V.35.038/2026/2. számú végzése, valamint a Fővárosi Törvényszék 37.K.702.239/2025/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék ítélete és a Kúria végzése sérti az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdésébe foglalt vallásszabadsághoz való jogát, az Alaptörvény VII. cikk (4) bekezdését, az indítványozó által fenntartott köznevelési intézmények tanulóinak az Alaptörvény XI. cikke szerinti művelődéshez való jogát, továbbá vele szemben az általa kifogásolt bírósági döntések az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése szerinti önkényes megkülönböztetést eredményeznek, emellett sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésből fakadó jogbiztonság követelményét és a szerzett jogok védelmét, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát és az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésében rögzített jogait, továbbá az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésében rögzített hatalommegosztás elvét.

[3] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a következőképpen foglalható össze.

[4] 2.1. Jelen ügy előzménye, hogy az indítványozót a lelkiismereti és vallásszabadságról, valamint az egyházakról szóló 1990. évi IV. törvény (a továbbiakban: Lvt.) alapján a

bíróság 1990. július 13-án jogerőre emelkedett végzésével vette egyházként nyilvántartásba, míg ezt követően a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvény (a továbbiakban: Ehtv.) hatálybalépésekor, annak rendelkezései következtében 2012. január 1-jén nem kapott bevett egyházi státuszt. Az Ehtv. 7. § (1) bekezdése a törvény hatálybalépésekor (2012. január 1-jén) akként rendelkezett, hogy egyháznak, vallásfelekezetnek, vallási közösségnek (a továbbiakban együtt: egyháznak) az azonos hitelveket valló természetes személyekből álló, önkormányzattal rendelkező és az Országgyűlés által elismert autonóm szervezet minősül, amely elsődlegesen vallási tevékenység gyakorlása céljából jön létre és működik. Az indítványozó – a fentiek szerinti egyházi státuszának elvesztése folytán – technikai száma 2012. május 20. napjával törlésre került. Ezt követően 2021-ben, miután a jogalkotó eleget tett a 17/2017. (VII. 18.) AB határozat által megállapított mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet megállapító határozatában foglalt jogalkotási kötelezettségének, az indítványozó visszakapta technikai számát.

[5] Az Alkotmánybíróság a 6/2013. (III. 1.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh.) megállapította, hogy az Ehtv. 2012. január 1-jétől 2012. augusztus 31-ig hatályos 34. § (2) és (4) bekezdései alaptörvény-ellenesek voltak, ezért azok hatályba lépésüktől kezdve nem alkalmazhatóak. A határozat indokolása rögzítette, hogy „a rendelkezések alapján elfogadott OGYh.-hoz és az Ehtv. közvetlenül hatályosult 34. § (4) bekezdéséhez joghatás nem fűződhet, azok alapján az OGYh. mellékletében megjelölt egyházak egyházi jogállásukat nem veszítették el, vallási egyesületté történő átalakulásuk nem kényszeríthető ki” (Abh., Indokolás [215]).

[6] Az Ehtv. 2012. január 1-jétől 2012. augusztus 31-ig hatályban volt 34. § (2) és (4) bekezdései értelmében az egyházakra vonatkozó nyilvántartást vezető, az egyházakkal való kapcsolattartás koordinációjáért felelős miniszterhez kérelmet benyújtó egyház az Ehtv. szerinti elismeréséről az Országgyűlés 2012. február 29-éig döntött, és amennyiben az elismerést valamely egyház tekintetében elutasította, akkor az egyház 2012. március 1-jétől alapcélként vallási tevékenységet végző egyesületnek minősült. Az utóbbi esetben a szervezet – tovább működési szándék esetén – kezdeményezhette egyesületként való nyilvántartásba vételét (változásbejegyzési eljárást indíthatott), a bíróság által az Lvt. alapján (tehát egyházként) nyilvántartott adatait a változásbejegyzési eljárás befejezésével egyidejűleg törölni kellett. A személyi jövedelemadó meghatározott részének az adózó rendelkezése szerinti felhasználásáról szóló 1996. évi CXXVI. törvénynek (a továbbiakban: Szftv.) 8/A. § (7) bekezdés második mondata szerint a megszüntetett technikai szám ismételten csak annak a szervezetnek adható ki, amelyet az Országgyűlés a technikai szám megszüntetését követően egyházként ismert el.

[7] Az indítványozó fentiek szerinti kérelmét az Országgyűlés a 8/2012. (II. 29.) OGY határozatban (a továbbiakban: OGYh.) elutasította. Az indítványozó 2013. március 21-

én az Abh. alapján a technikai számának megállapítását kérte, mely eljárást a Nemzeti Adó- és Vámhivatal […]-i Adó- és Vámigazgatósága 2013. április 23-án felfüggesztette, valamint felhívta az indítványozót, hogy kezdeményezze egyházi jogállásának elismerését az Országgyűlésnél.

[8] A Fővárosi Törvényszék 2020. május 23-án jogerőre emelkedett határozatával 2019. április 15. napi hatállyal az indítványozót vallási egyesületként vette nyilvántartásba.

[9] A Fővárosi Törvényszék 125.Pk.60.147/2026/5-I. számú, 2026. szeptember 7-én jogerőre emelkedett végzésével megállapította, hogy az addig nyilvántartásba vett egyházként nyilvántartott indítványozó bejegyzett egyháznak minősül.

[10] 2.2. Jelen alkotmányjogi panasz alapját képező közigazgatási jogvitában az indítványozó mint felperes köznevelési közfeladatot ellátó nem állami intézmény fenntartójaként 2025. január 1. és 2025. december 31. közötti időszakra vonatkozóan működési támogatás megállapítása iránti kérelmet nyújtott be a Magyar Államkincstár […] Vármegyei Igazgatóságához (a továbbiakban: elsőfokú hatóság). Az elsőfokú hatóság 2025. február 6. napján kelt […] számú határozatával a kérelmet elutasította.

[11] Az indítványozó mint felperes fellebbezése folytán eljárt alperes (Magyar Államkincstár) az […] számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Megállapította, hogy a Magyarország 2025. évi központi költségvetéséről szóló 2024. évi XC. törvény (a továbbiakban: 2025. évi Kvtv.) 45. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján működési támogatás a bevett egyház és annak belső egyházi jogi személye részére az általuk fenntartott nevelési-oktatási, szakképző intézményekben ellátott gyermekek, tanulók után állapítható meg. Az felperesi indítványozó az Ehtv. bevett egyházakat felsoroló mellékletében nem szerepel, így támogatásra nem jogosult.

[12] Az indítványozó mint felperes a határozat bírósági felülvizsgálata iránt keresetet terjesztett elő, amelyet a Fővárosi Törvényszék jogerős ítéletével elutasított. Hangsúlyozta, hogy a releváns tényállási elemek tekintetében a felek között hasonló tényállású ügyben, azonos jogkérdésben a Kúria már állást foglalt. Mivel azokkal jelen ügy mind a releváns tényállás, mind a jogkérdés, valamint a felek előadásai tekintetében azonosak voltak, ezért nem látta indokát annak, hogy eltérjen a Kúria döntéseiben és indokolásaiban foglaltaktól. A felperesi indítványozó nem szerepel az Ehtv. bevett egyházakat rögzítő mellékletében, ezért bevett egyházi státuszát az Abh. alapján sem nyerhette vissza, mert azzal korábban nem rendelkezett, mivel az egyházi jogállását nem az Ehtv. alapján vették nyilvántartásba. Az Abh. meghozatalát követően az Alaptörvénynek az ügy megítélését illető releváns rendelkezései módosultak, ezért a bírói döntés nem alapítható kizárólag a korábbi alkotmánybírósági határozatra, figyelemmel kellett lenni az Alaptörvény változására is. Az Ehtv. 6. §-a és a 2025. évi Kvtv. 45. § b) pontja alkalmazása szempontjából bevett egyháznak, illetve egyházi jogi személynek csak az Ehtv. 16. és 17. §-a alapján

nyilvántartásba vett szervezetek minősülnek. Mivel a felperesi indítványozó nem bevett egyház, ezért a támogatásra való jogosultsága nem állapítható meg.

[13] Az indítványozó mint felperes a jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati kérelemmel élt, amely befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pontja *aa)* és *ab)* alpontjában rögzített feltételek alapján kérte.

[14] A Kúria mint felülvizsgálati bíróság végzésével a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadta. Indokolásában megvizsgálta a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *aa)*, *ab), ac)* alpontjai (utóbbit hivatalból) szerinti befogadási okokat és arra a következtetésre jutott, hogy a felülvizsgálat befogadásának feltételei nem állnak fenn. Megállapította továbbá, hogy a Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *ad)* alpontja, valamint *b)* pontja szerinti befogadási okokat a Kp. 117. § (4) bekezdésében foglalt, a felperesi indokolás hiányában nem vizsgálhatta.

[15] A Kúria végzésének indokolásában a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *aa)* pontjával összefüggésben hangsúlyozta, hogy gyakorlata egységes és töretlen abban, miszerint a felperesi indítványozó pusztán az Abh. alapján nem tekinthető automatikusan bevett egyháznak. Emellett utalt arra, hogy az Alkotmánybíróság a bevett egyházakra vonatkozó különbségtételt az Alaptörvénnyel összhangban állónak ítélte. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az Abh.-t a további, később született alkotmánybírósági határozatokkal együttesen, az időközben megváltozott jogszabályi és alkotmányos keretekkel a kialakult bírói gyakorlattal összhangban értelmezte.

[16] Míg a felperesi indítványozó álláspontja szerint eltérő kúriai jogértelmezést tartalmazó kúriai határozatokkal kapcsolatban megállapította, hogy azok a határozatok nem költségvetési támogatási ügyekben keletkeztek, így az azokban vizsgált jogkérdések nem terjedtek ki a felperesi indítványozó bevett egyházi státuszára. A döntés elvi tartalmaként megállapította, hogy nem indokolt a felülvizsgálati kérelem joggyakorlat egységének biztosítása érdekében való befogadása, ha az ügyben felmerült elvi jelentőségű jogkérdésben a Kúria már állást foglalt.

[17] 2.3. Az indítványozó – az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában a Kúria végzése, valamint a jogerős ítélet (az indítvány tartalma szerint alaptörvény-ellenességének megállapítását, valamint) megsemmisítését kérte. A tényállás és a befogadhatósági feltételek rövid ismertetését követően az indítványozó kifejtette, hogy a Magyar Államkincstár határozata és a Fővárosi Törvényszék ítélete sérti az indítványozó Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdésében rögzített vallásszabadsághoz való jogát. Nézete szerint az Abh. alapján az indítványozó egyházi jogállását nem veszítette el. Azt is kiemelte, hogy az Alkotmánybíróság hivatkozott döntése mindenkire nézve kötelező, az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdéséből következően mondta ki, hogy az indítványozó egyházi jogállását nem veszítette el, továbbra is egyháznak minősül. A kifogásolt döntések álláspontja szerint sértik az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdését, önkényes megkülönböztetést eredményeznek, mely

alkotmányellenes megkülönböztetést összehasonlítható körben a köznevelési intézmények fenntartói viszonylatában látja az indítványozó megvalósulni. A hátrányos megkülönböztetés nézete szerint abban áll, hogy a Kvtv. 45. § (1) bekezdés *b)* pontjában meghatározott működési támogatásra való jogosultságát nem ismerik el. Érvelése szerint az önkényes megkülönböztetés elsődlegesen annak következtében állt elő, hogy e támogatás igénybevételének részletszabályait az ágazati jogszabályok, – elsődlegesen a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXC. törvény (a továbbiakban: köznevelési törvény), illetve az annak végrehajtásáról szóló 229/2012. (VIII. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) – tartalmazzák. E jogszabályoknak az Abh. szerinti módosítása nem történt meg, mely körülmény lehetőséget ad a jogalkalmazóknak arra, hogy az indítványozó működési támogatásra való jogosultságát elutasítsák. Emellett a támadott döntés folytán sérülni vélte az indítványozó az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből fakadó jogbiztonság követelményét és a szerzett jogok sérelmét is, nézete szerint ugyanis a jogalkalmazó egy, az Alkotmánybíróság által már kifejezetten kizárt jogállapotot alkalmaz tovább.

[18] Utalt továbbá az indítványozó arra, hogy az eljáró hatóságok és a bíróságok a jogszabályokat az Alaptörvény 28. cikke és az Abtv. 39. § (1) bekezdése alapján nem értelmezhetik másként, mint ahogy azt az Alkotmánybíróság egy adott alapjog vonatkozásában már korábban értelmezte. Ebből következően az indítványozó álláspontja szerint sérti az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdését az a bírói döntés, amely az Abh.-tól eltérően értelmezi az Ehtv., a köznevelési törvény, valamint a Rendelet rendelkezéseit, továbbá az Alaptörvény VII. cikk (4) bekezdését. Az indítványozó hivatkozott arra, hogy a támadott kúriai végzés sérti továbbá az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését is, mivel egy mindenkire kötelező érvényű jogszabályt figyelmen kívül hagyott. Emellett sérülni vélte az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdése szerinti hatalommegosztás elvét is.

[19] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát annak folytán állította, hogy „az eljáró bíróság a sérelmezett ítéletet” az Abh.-ban foglaltak és az Abtv.-ben előírt kötelezettségek figyelmen kívül hagyásával hozta meg. Ezzel összefüggésben azt is kifejtette, tisztában van vele, hogy az Abh. meghozatala óta megváltozott a jogszabályi környezet: az Alaptörvény, az Ehtv., ezért a közigazgatási hatósági eljárásban az időközben bekövetkezett jogszabály-változásokra figyelemmel kell a hatóságnak az új határozatot meghoznia. Ettől függetlenül azonban az indítványozó szerint kiemelkedő fontossággal bír az a kérdés, hogy az Alkotmánybíróság határozatai mennyiben kötik az azt követően eljáró hatóságokat, illetve bíróságokat. Sérülni vélte továbbá az Alaptörvény XI. cikkében meghatározott művelődéshez és oktatáshoz fűződő jogot, ugyanis a finanszírozás jogosultság megtagadása közvetetten hátrányosan érinti az indítványozó által fenntartott köznevelési intézmények tanulóit is. Ugyanis – vallja az indítványozó – az állam finanszírozási alapon tesz különbséget

egyházi intézményfenntartók között, amely a művelődéshez való jog érvényesülését befolyásolja.

[20] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján jelen ügyben tanácsban járt el. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt, ennek során a tanács megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. Az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az indítvánnyal szemben támasztott törvényi követelményeknek. Erre nézve a következőket állapította meg.

[21] 3.1. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az alapügyben hozott törvényszéki ítélet, valamint a kúriai végzés alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is kérte. Tekintettel arra, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta, a jelen alkotmányjogi panasz megítélése szempontjából az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az alapügy érdemében hozott döntésének a törvényszéki jogerős ítélet tekinthető.

[22] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése szerint a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg {erre nézve lásd pl.: 3095/2024. (III. 1.) AB végzés, Indokolás [34]–[35]}.

[23] Az indítványozó jelen ügyben a jogerős döntést alkotmányjogi panasszal határidőben nem támadta meg, ugyanakkor a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *aa), ab), ac)* alpontjai szerinti befogadhatósági ok fenn nem állása miatt megtagadó végzése mérlegelési jogkörben hozott döntésnek minősül. Erre tekintettel a Kúria végzésén keresztül a jogerős törvényszéki döntés állított alaptörvény-ellenessége vizsgálható jelen eljárásban.

[24] 3.2. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó az indítványt határidőben nyújtotta be. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége, mivel a közigazgatási jogvita iránt indított ügyben felperes volt, fennáll.

[25] 3.3. Az Abtv. 27. §-a (1) bekezdése alapján az „alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés *a)* az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és *b)* az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva".

[26] Az Alkotmánybíróság ugyanakkor megállapította, hogy az indítványozó az Alaptörvény XI. cikk e vonatkozásában nem a saját, hanem az indítványozó által fenntartott köznevelési intézmények tanulóinak az Alaptörvény XI. cikke szerinti művelődéshez való jogának közvetett sérelmét állította, ezért e vonatkozásban az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pontjában foglaltaknak, így ebben a tekintetben az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálására nincs lehetőség.

[27] Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget. Az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdése, valamint az R) cikk (2) bekezdése nem tartalmaz ugyanis az indítványozó számára Alaptörvényben biztosított jogot, így arra alkotmányjogi panaszt alapítani az indítványozónak nincs lehetősége {lásd például: 3088/2020. (IV. 23.) AB határozat, Indokolás [21]; 3252/2019. (X. 30.) AB határozat, Indokolás [21]}.

[28] Az Alaptörvény 28. cikke tekintetében fontos kiemelni, hogy az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az Alaptörvény 28. cikkére alkotmányjogi panasz önmagában nem alapítható {lásd pl. 3257/2016. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [13]; 12/2020. (VI. 22.) AB határozat, Indokolás [41]; 3550/2021. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3138/2022. (IV. 1.) AB végzés, Indokolás [10]}.

[29] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére, mint Alaptörvényben biztosított jogra csak két esetben alapítható alkotmányjogi panasz: a kellő felkészülési idő hiánya, illetve a visszaható hatály tilalma miatt {3012/2017. (II. 8.) AB határozat, Indokolás [25]}. Az indítvány azonban az erre vonatkozó érvelést teljes mértékben nélkülözi, így ebben a vonatkozásban az alkotmányjogi panasz érdemi alkotmányossági vizsgálatára szintén nincs lehetőség.

[30] 3.4. Az indítványi kérelem a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeinek ugyanakkor szintén csak részben tesz eleget. Az indítvány tartalmazza: *a)* azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §) *b)* az eljárás megindításának indokát (az indítványozó álláspontja szerint a kifogásolt bírói döntés több alapjogát is sérti); *c)* az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírósági döntést; *d)* az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [VII. cikk (1) és (4) bekezdései, XI. cikke, a XV. cikk (2) bekezdése,

XXVIII. cikk (1) bekezdése]; *f)* kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntés alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt.

[31] 3.4.1. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény VII. cikk (1) és (4) bekezdései vonatkozásában az indítvány releváns, alkotmányjogi érvelést nem tartalmaz.

[32] Az Abtv. 52. §-a kifejezetten rögzíti a határozott kérelem követelményét, amelynek részét képezi az indokolás előterjesztésének a kötelezettsége is [52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjai]: „[i]ndokolás hiányában a kérelem nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében írt követelményének, annak elbírálására nincs lehetőség." {34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]}. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pontja értelmében az indítvány akkor tartalmaz határozott kérelmet, ha bemutatja az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét és egyértelmű indokolást ad elő arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, illetve bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény felhívott szabályával. Ezért az indítvány a fentieket nélkülöző, releváns alkotmányjogi érvelés hiányában nem felel meg a határozottság fent idézett Abtv. 52. § (1b) bekezdése *b)* és *e)* pontjaiban foglaltaknak, ami az érdemi vizsgálat akadályát képezi.

[33] 3.4.2. Az Alkotmánybíróság megállapította továbbá, hogy az indítványozó alkotmányjogi panasza az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése vonatkozásában ugyan a hátrányos megkülönböztetésre vonatkozik, azonban az indítvány tartalma szerint azt valójában nem a bírói döntéssel, hanem a jogalkotó által alkotott jogszabályokkal összefüggésben állította. Ezt az indítványozó anélkül tette, hogy erre vonatkozóan konkrét jogszabályi rendelkezést, valamint alkotmányjogilag releváns érvelést, alkotmányjogilag értékelhető indokolást, valamint az Abtv. 26. § (1) bekezdésére alapított alkotmányjogi panaszt előterjesztett volna. Mindezek hiányában az indítvány ezen részében nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt feltételeinek. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint önmagában annak állítása, hogy a támadott bírói döntés az indítványozók számára kedvezőtlen, még nem tekinthető alkotmányjogilag értékelhető indokolásnak, az indítvány érdemi elbírálásának pedig akadálya, ha az indítvány nem kapcsolja össze alkotmányjogilag értékelhető módon az Alaptörvény felhívott rendelkezését a támadott bírói döntéssel, illetőleg jogszabályi rendelkezéssel {például: 29/2021. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [21]}. Az alkotmányjogi panasz ezért ezen elemeiben szintén nem teljesíti a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)*, *b)* és *e)* pontja követelményét.

[34] 3.4.3. Az Alkotmánybíróság azt is megállapította, hogy az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmével összefüggésben ugyancsak nem terjesztett elő alkotmányjogi szempontból releváns érvelést, illetve egyértelmű indokolást azt érintően, hogy miért tartja a támadott bírói döntést az Alaptörvény indítványban

megjelölt XXVIII. cikk (1) bekezdése rendelkezésébe ütközőnek. Ezért az indítvány a határozottság követelményének az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjai vonatkozásában szintén nem tesz eleget a határozott kérelem követelményének.

[35] Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy következetes gyakorlata szerint a bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi – vélt, vagy valós – jogsérelem orvoslása eszközének, ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb eszközzel már nem orvosolható {lásd például: 3145/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [55]}. A jelen ügyben azonban ilyen kivételes, érdemi vizsgálatra okot adó körülmény nem merült fel.

[36] 4. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem tett eleget az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pontjában, valamint a 52. § (1b) bekezdés *a), b)* és *e)* pontjaiban foglalt befogadási kritériumoknak, ezért az indítványt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *c)* és *h)* pontjai alapján – tekintettel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére – visszautasította.

Budapest, 2026. november 24.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Orosz Árpád Gábor s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sonnevend Pál s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró